

лимъ съ догадката на единъ повѣствователъ, че сливенското вино е било извѣстно на прѣславския дворецъ и че прѣзъ Сливенъ, въ врѣмето на Симеона, минавали кербани отъ Прѣславъ за Одринъ и Цариградъ. За Сливенъ, при набожния му синъ Петъръ, още по-малко или нѣщо не се знае. Но тъй или инѣкъ, отъ 972 и 1014 г. византийцитѣ заварватъ една напълно, поне по форма, похристиянчена България. Прѣзъ режима си, да ли тѣ оставиха въ Сливенъ нѣкой черковенъ паметникъ, — на този въпросъ може да се отговори същото, каквото за епохата на първитѣ братя Асѣновци, които и подновиха българското царство. Сливенъ, споменатъ изрично вече въ 1153 г., не е билъ и не е могълъ да бѣде безъ всѣкакви християнски паметници. Съгласно едно прѣдание, поддържано отъ Шкорпила, нѣкои отъ старитѣ сливенски черкви и мѣнастири сж били дѣло на заточавани тукъ князе. Но това е тъмно и еластично. Прѣданието, че черквата Св. София, била правена въ 1292 г. отъ нѣкой си заточенъ въ Сливенъ князь, по никой начинъ не може да се отнася за Св. София. Датата 1292 г. освѣнъ че е късна, но влиза въ противорѣчие съ самото прѣдание, че сливенската Св. София е най-стариятъ християнски тукъ паметникъ, а при това и рѣдкъ, въ свѣрзка съ едноименнитѣ тия въ Балк. П-въ. А да се допустне, че първата черква въ Сливенъ датира отъ 1292 г. е невъзможно по горѣизброенитѣ причини и данни за епископства въ Ямболъ, Анхияло, Девелтусъ и т. н. още въ IV-я вѣкъ. Визираната съ горнето прѣдание черква ще е по-скоро тая до Св. София, днесъ съ развалини, основитѣ на олтаря на която още личатъ всрѣдъ буренакъ и лозя. Но ако що годѣ може да се каже нѣщо за първата черква въ града, въпросътъ за първия тукъ мѣнастирь остава откритъ. Но и при допущането участието на Петъръ и Асѣнъ въ мѣнастирското начало на Сливенъ, зараждането на мѣнастиритѣ тукъ единъ слѣдъ други въ посока да дадатъ „Малка Света Гора“, трѣба най-рано да се отнесе къмъ епохата на Асѣнъ II¹⁾.

¹⁾ Единъ отъ най-индиферентнитѣ български царе къмъ религията, и въ това отношение ловкъ ученикъ на византизма, бѣ бѣлѣжитиятъ Калоянъ. Достатъчно е да си припомнимъ уловкитѣ му въ прѣговоритѣ съ папата и кланетата, които той произведе надъ гърцитѣ въ Варна и надъ латини при Одринъ, на връхъ великденъ,